

Гырджикътъ, като си припомни добринѣтъ които дѣлжеше на министра, повыка.

— Пашамъ! Спри ся не пристапвай напредъ. Язѣкъ е да загинешъ на права Бога и безъ нищо! рѣшени сме да измремъ всинца.

И това го каза по турскы.

— Долу оръжіята! извика министрътъ, като неможъ да распознае гласътъ на Гырджика.

Мъртво мълчаніе наслѣди тѣзи думы.

Потрая нѣколко секунды.

Войскаритѣ имахъ вече подъ властѣтъ си труповетѣ на избитыѣ и раненыѣ въ сраженіето между злѣдѣйцыѣ и нехранимайковцыѣ.

На онзи часъ Стати опытенъ отъ зашеметяваніето издигна си главѣтъ, отвори очи и сѣдна.

Ето единъ живъ, извикахъ войскаритѣ.—Хванѣте го! рече министрътъ.

Но щомъ съгледа раненыѣтъ въ лицето.

— Ахъ хайрежино Вонтиди! Ахъ убійцо! Ахъ бѣжнѣко, рече, ты пакъ падна въ рѣцѣтъ на правосѣдіето. — О, Боже мой! Боже мой! подума Вонтиди.

И Теодоръ Трипани чу тѣзи думы отъ прозорѣца на кѣшѣтъ. Но туй чуваніе тѣй разбъркано виждаше му ся и противорѣчиво, защото не можаше да разбере що има да е станѣло.

Вънъ отъ това и войскаритѣ непрѣстанно пристапвахъ напредъ тѣй що битвата гърды съ гърды ставаше не избѣжна.

— Прѣдайте ся! извика министрътъ.

— Назадъ отговорихъ съ единъ гласъ злѣдѣйцыѣ. — Паляте, войскари! — Огънь, братѣя!...

И изгърмяваніята отъ противоположныѣ станове съ кръстосахъ.